

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117010772
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štíft
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1117010772.5

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a členov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Denisy Mészárosovej v trestnej veci obžalovaného F. B., stíhaného podľa obžaloby pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/164/2017 zo dňa 28.8.2018, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 13.12.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného F. B., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „prvostupňový súd“) sp.zn. OT/164/2017 zo dňa 28.8.2018 bol obžalovaný F. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona („Tr.zák.“) na skutkovom základe, že dňa 16.10.2017 v čase okolo 12.15 hod. v B. na A. ulici č. XX v reštaurácii V. C. odcudzil poškodenému T. Q. peňaženku spôsobom, že ju vytiahol z vnútorného vrečka jeho bundy prevesenej cez operadlo stoličky a následne z peňaženky vybral bankovky v nominálnej hodnote 3 x 5.000 forintov, 1 x 10.000 forintov, 1 x 20.000 forintov, 1 x 2.000 forintov, 1 x 1.000 forintov a 20 € v dvoch desaťeurových bankovkách, po tomto peňaženku zahodil pod stôl, čím poškodenému T. Q. spôsobil krádežou škodu vo výške 176,10 €, pričom skutok spáchal aj napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26.4.2016 sp.zn. 3T/4/2015, právoplatným dňa 26.4.2016, uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na 2 roky a 1 mesiac za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr.zák., čiže bol za takýto čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Za to bol obžalovanému podľa § 212 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr.zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) podal odvolanie obžalovaný písomným podaním zo dňa 9.9.2018, ako aj prostredníctvom obhajcu F. D. Q. písomným podaním zo dňa 11.9.2018, pričom obidve tieto podania boli doručené na prvostupňový súd dňa 12.9.2018.

Obžalovaný v písomnom odvolaní uviedol, že odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu je obsahovo chudobné, postráda racio a logiku a v konaní, ktoré rozsudku predchádzalo, OČTK a okresný súd porušili zákon. Okresný súd vychádza z vylúčeného poškodeného z prípravného konania, ktorý nebol vykonaný kontradiktórne a nebolo ho možné čítať na hlavnom pojednávaní podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr.por., a preto súd konal v rozpore so zásadou ústnosti. Podľa odvolateľa aj ustálená judikatúra Európskeho súdu uvádza, že super rýchle konanie môže mať za následok neplatnosť dôkazov, pretože pri takto vykonanom vyšetrovaní dochádza k závažnému porušeniu práv obhajoby garantovaných v článku 50 Ústavy SR a článku 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru. Súd smie prihliadať len na dôkazy vykonané

pred ním. Najpodstatnejšou skutočnosťou je, že ku skutku sa doznal F. P., ktorého súd na hlavnom pojednávaní riadne vypočul, ktorý po zákonom poučení a zložení prísahy prevzal plnú zodpovednosť a dostatočne vysvetlil aj svoju pohnútku, ktorá ho viedla k jeho spáchaniu. Súd jeho výpoveď označil za účelovú v snahe vyvinúť obžalovaného a konal podľa subjektívneho názoru sudcu tak z dôvodu majetkovej alebo inej výhody. Súd doslovne uviedol, že má za to, že obžalovaný nahovoril svedka F. P. (obaja boli vo výkone väzby v ÚVV Bratislava), aby sa priznal k spáchaniu tohto skutku, pričom k tomuto ho zrejme motivoval prísun peňazí alebo nejakého iného profitu. Podľa odvolateľa takéto odôvodnenie súdu postavené na subjektívnom názore je absurdné a odsúdeniahodné, je z neho badať ako povrchne sa súd vecou zaoberal a zároveň vytvoril vlastnú právnu konštrukciu, ktorá nevzišla z vykonaných dôkazov, ale z osobného postoja konajúceho sudcu voči obžalovanému, ktorý sa prejavil ako jednoznačne zaujatý. Je nepochybné, že ak súd poukazuje na uplatnenie práva na obhajobu tak, že uvádza, že obžalovaný s touto verziou účelovo vyšiel v čase, keď už nie je objektívne možné jeho obranu vyvrátiť ani potvrdiť zadovážením si záznamu z bezpečnostnej kamery z inkriminovaného dňa, z ktorého by sa dalo zistiť, či F. P. v predmetnej reštaurácii bol alebo nie, tak toto odôvodnenie je nielen nelogické a iracionálne, ale aj v rozpore s článkom 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zahŕňa tiež právo neinkriminovať seba samého a zároveň súd nezmyselne poukazuje, že už nie je možné spätne zadovážiť kamerový záznam. Obžalovaný môže kedykoľvek uplatniť právo na obhajobu, pričom OČTK sú pri zadovážení dôkazov povinné konať z úradnej povinnosti, a preto nie je možné racionálne obhájiť tvrdenie súdu, že v takomto prípade je prípustné, aby súd vydal rozsudok na nedostatočne preukázaných faktoch, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti a zároveň pripúšťajú viaceré skutkové zistenia, napr. R 1/1966. Rozsudok vydaný na takomto odôvodnení je v rozpore s celým radom ustanovení Trestného poriadku, ako aj garanciami Ústavy, Dohovoru a medzinárodnými právnymi dokumentmi, ktoré nie je nutné pri zásade iura novit curia revíznemu súdu vymenovať. Zároveň okresný súd uvádza, že sa obžalovaný mal so svedkom P. počas väzby dohodnúť, ako má vypovedať, potom je nepochopiteľné, že tento svedok nevypovedal absolútne bezchybne tak, aby si pamätal všetky skutočnosti detailne. Tento svedok si pamätal ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku dokonca svedka B., ktorého by inak nespoznal, ak by sa na mieste skutku v čase, kedy sa mal stať, nenachádzal, resp. nemal ho ako spoznať a pamätať si ho. Podľa odvolateľa je nepochybné, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, postráda racio a logiku, a preto by mal byť odvolacím súdom zrušený a obžalovaný by mal byť oslobodený spod obžaloby s tým, že opačné rozhodnutie o tom, že rozsudok je vecne správny, by bol v rozpore s ústavou a proti zdravému rozumu, keďže je založený na nedostatkoch a subjektívnych názoroch sudcu, ktorý svoj názor a presvedčenie vyslovil bez opory vo vykonaných dôkazoch.

Obhajca v písomnom odvolaní uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za nezákonný a nespravodlivý. Domnieva sa, že zle vyhodnotil svedeckú výpoveď F. P.. Obžalovaný sa s ním na ničom nedohadoval a ani mu nehovoril, ako má vypovedať. Jeho výpoveď je v tejto veci kľúčová a preukazujúca obžalovaného nevinu na skutku. Tento má za sebou búrlivú minulosť, ale tento skutok nespáchal. To, čo uviedol na začiatku, že poznal len svedkovu prezývku, je pravda a až neskôr sa dozvedel jeho celé meno. Svedok vypovedal úplne spontánne a v jeho výpovedi neboli žiadne také veci, ktoré by si odporovali, prípadne odporovali ostatným výpovediam a to, či si niekto pamätá farbu stola alebo farbu kabáta po takom dlhom čase nie je rozhodujúce, hlavne keď ako sám svedok uviedol, že v tom čase bral drogy. Dôležité je to, že dôveryhodne popísal, ako skutok vykonal a ako sa k tomuto skutku po takom dlhom čase postavil. Nepozná osobu, ktorá by po takom dlhom čase a hlavne keď nikto túto osobu s touto trestnou činnosťou nespájaj, že by riskoval opäť ísť do väzenia a priznával sa k niečomu, čo neurobil. Podľa odvolateľa išlo o nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a tým aj o nesprávne a nezákonné rozhodnutie voči obžalovanému a bolo jednoznačne preukázané, že sa žiadneho prečinu krádeže nedopustil. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby sám vo veci rozhodol a obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 13.9.2018.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý mal riadne doručené upovedomenie o termíne verejného zasadnutia, kde bol upozornený na takúto možnosť a boli splnené zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného. Obžalovaný síce písomným podaním doručeným dňa 12.12.2018 ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti, ale nepožiadaval o odročenie verejného zasadnutia, resp. v ospravedlnení netrval na osobnej účasti na verejnom zasadnutí a navyše jeho ospravedlnenie zo

zdravotných dôvodov nespĺňalo zákonné náležitosti podľa § 120 ods. 2 Tr.por., o čom bol v upovedomení poučený.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny a navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridrižiava písomne zdôvodneného odvolania a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie alebo aby odvolací súd sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby z dôvodu, že skutok spáchala iná osoba - F. P..

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr.zák. rovnako ako v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523212'&ucin-k-dni='30.12.9999'> (odňatím slobody až na dva roky) sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe.

Podľa § 212 ods. 3 písm. b) Tr.zák. odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523212'&ucin-k-dni='30.12.9999'> alebo <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523212'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. súd zaradí páchatela na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por. Keďže skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil, podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por., čo nezistil.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním obžalovaného aj proti výroku o vine, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že podané odvolanie je nedôvodné, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 18.10.2017 Okresnou prokuratúrou Bratislava I podaná obžaloba č.k. 2Pv 274/17/1101-6 na F. B. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr.zák. na skutkovom základe v nej uvedenom, pričom vec bola prijatá pod sp.zn. OT/164/2017.

Na výsluchu vtedy obvineného F. B. na Okresnom súde Bratislava I dňa 19.10.2017 boli procesné strany oboznámené podľa § 241 ods. 2 Tr.por., že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, bude prvostupňovým súdom posudzovaný podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr.zák.

O podanej obžalobe rozhodol prvostupňový súd prvýkrát trestným rozkazom sp.zn. OT/164/2017 zo dňa 19.10.2017, ktorým bol F. B. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr.zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom obžalovaný podal proti trestnému rozkazu odpor.

Druhýkrát rozhodol prvostupňový súd o podanej obžalobe rozsudkom sp.zn. OT/164/2011 zo dňa 19.1.2018, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr.zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Tento rozsudok bol na základe odvolania obžalovaného zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2To/37/2018 zo dňa 3.5.2018 z dôvodov § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr.por. a vec bola podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vrátená prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, keďže prvostupňový súd nevykonal z pohľadu náležitého zistenia skutkového stavu všetky relevantné dôkazy (výsluchy poškodeného T. Q. a svedka K. B.), pričom po vyhlásení rozsudku prvostupňovým súdom bolo doručené písomné podanie F. P., ktorým sa priznáva k spáchaniu predmetnej krádeže a tohto bolo teda nutné vypočuť.

Odvolací súd zistil, že prvostupňový súd jeho zrušovacie rozhodnutie rešpektoval a nariadené úkony vykonal, pričom vzhľadom na pridelenie veci novému samosudcovi bolo vykonané hlavné pojednávanie opätovne od začiatku. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.8.2018 obžalovaný vyhlásil k obžalobe, že je nevinný, následne bol obžalovaný vypočutý, potom boli vypočutí svedkovia K. B. a F. P., podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr.por. bola prečítaná z prípravného konania výpoveď poškodeného T. Q., bol oboznámený obrazový záznam z bezpečnostnej kamery a listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní a po záverečných rečiach a poslednom slove bol vyhlásený rozsudok v znení uvedenom na začiatku tohto odôvodnenia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza nasledujúce skutočnosti.

I. K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžalovanému, jeho obhajcovi a poškodenému bola riadne doručovaná obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3, ods. 4 Tr.por., pričom spolu s prokurátorom boli aj riadne predvolaní resp. upovedomení o termíne hlavného pojednávania, ktoré bolo vykonané v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr.por. a zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr.por. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Odvolací súd v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu musí konštatovať, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným F. B., ktorého konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku - prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr.zák., keďže obžalovaný v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku úmyselným konaním (formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr.zák., keďže chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem na ochrane vlastníckeho práva) odcudzil poškodenému T. Q. peňaženku, ktorú vytiahol z vnútorného vrečka bundy poškodeného prevesenej cez operadlo stoličky a následne z peňaženky vybral bankovky a po tomto peňaženku zahodil pod stôl, čím poškodenému spôsobil škodu vo výške 176,10 €, pričom skutok spáchal napriek tomu, že v predchádzajúcich 24 mesiacoch bol za spáchanie prečinu krádeže odsúdený, a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 3T/4/2015 zo dňa 26.4.2016, právoplatným toho istého dňa. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, na ktoré sa v plnom rozsahu odvoláva, pričom odvolací súd z nich zdôrazňuje a dopĺňa ich nasledovnými skutočnosťami.

Odvolací súd z pohľadu uznania viny poukazuje predovšetkým na výpovede svedka K. B. a poškodeného T. Q., ktorí opisali podstatné skutkové okolnosti spáchaného skutku, pričom svedok B. riadne vypovedal na hlavnom pojednávaní a výpoveď poškodeného Q. z prípravného konania bola za splnenia zákonných podmienok ustanovených v § 263 ods. 3 písm. a) Tr.por. na hlavnom pojednávaní prečítaná, keďže poškodený je štátny občan cudzieho štátu (Maďarska), bol na hlavné pojednávanie riadne predvolaný, pričom prostredníctvom konzula Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Maďarsku sa poškodený ospravedlnil z neúčasti na hlavnom pojednávaní (vyjadrenie konzula na č.l. 257) a súd ani nemal možnosť predviesť políciou daného svedka, ktorý žije v inom štáte. Preto aj prvostupňový súd odmietol návrh obhajoby na osobné vypočutie poškodeného. Prvostupňový súd odmietol aj návrh obhajoby na vypočutie svedka E. F. a k tomuto návrhu obhajoba nepredložila žiadne údaje o totožnosti a bydlisku svedka tak, aby navrhovaný svedok mohol byť súdom predvolaný, o čom boli obžalovaný a obhajca poučení v doručenej výzve podľa § 240 Tr.por. (č.l. 101, 106).

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namieťa, že výsluch poškodeného v prípravnom konaní nebol vykonaný v súlade s Trestným poriadkom, keďže sa ho nezúčastnil jeho obhajca, tak táto odvolacia námietka je nedôvodná. Zo spisu vyplýva, že obhajca obžalovaného bol policajtom o výsluchoch poškodeného Q. a svedka B. v prípravnom konaní vždy upovedomený a opakovane sa vyjadril, že nechce byť prítomný na úkonoch v prípravnom konaní s tým, že chce byť prítomný až pri prejednaní veci v súdnom konaní (úradné záznamy na č.l. 74, 77) a uvedené je možné odvodiť aj z konkrétnej na hlavnom pojednávaní prečítanej zápisnice o výsluchu poškodeného Q. zo dňa 17.10.2017, kde je uvedené, že obhajca sa nezúčastnil výsluchu (keby nebol o ňom upovedomený, tak by nebol dôvod uvádzať jeho neprítomnosť). Zo spisu navyše vyplýva, že o predmetnom termíne výsluchu poškodeného Q. zo dňa 17.10.2017 bol upovedomený aj samotný obžalovaný (č.l. 83).

Ďalej treba z pohľadu uznania viny poukázať na tie ďalšie skutočnosti, že obžalovaný sa pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie dňa 19.10.2017 ku skutku priznal (č.l. 102), pričom pri výsluchu v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného uviedol iný priebeh skutku s tým, že peňaženka bola na zemi a obžalovaný iba z nej vytiahol bankovky (č.l. 19-20), pričom pri výsluchu neuvádzal akúkoľvek inú osobu, ktorá by mala vykonať skutok alebo by mala byť na ňom akýmkoľvek iným spôsobom účastná.

Ďalej treba uviesť, že v písomne podanom odvolaní obžalovaného ním napísanom a podpísanom, doručenom na prvostupňový súd dňa 2.2.2018 (č.l. 170), obžalovaný výslovne uviedol, že na hlavnom pojednávaní chcel svoj odpor proti trestnému rozkazu stiahnuť a takéto jeho vyjadrenie by bolo absolútne nelogické, pokiaľ by skutok nespáchal, čo je teda ďalšou podstatnou skutočnosťou poukazujúcou na správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu ohľadom uznania viny.

Až v písomnom podaní obžalovaného doručenom na prvostupňový súd dňa 7.3.2018 obžalovaný uviedol, že skutok spáchal F. P. (č.l. 185), pričom predtým F. P. uviedol v písomnom podaní zaslanom z rovnakého ústavu na výkon väzby, v ktorom bol umiestnený aj obžalovaný, doručenom na prvostupňový súd dňa 23.2.2018, že skutok vykonal on (č.l. 176).

Obžalovaný v odvolacom konaní pri prejednaní jeho odvolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/164/2017 zo dňa 12.4.2018 uviedol, že F. P. pred tým neuvádzal z dôvodu, lebo nepoznal jeho meno a poznal ho iba pod prezývkou Q. (č.l. 227). Na hlavnom pojednávaní dňa 28.8.2018 obžalovaný zopakoval túto argumentáciu s tým, že spáchanie skutku pred sudcom priznal z dôvodu, že chcel dosiahnuť prepustenie na slobodu, aby svedka P. vyhľadal a tento, aby uviedol všetko na správnu mieru.

Odvolací súd k tomu uvádza, že správne prvostupňový súd vyhodnotil obžalovaného výpoveď ako účelovú, vedenú snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti a výpoveď svedka F. P. za nepravdivú, vedenú snahou pomôcť obžalovanému. Odvolací súd poukazuje, že obžalovaný vzhľadom na svoje predošlé skúsenosti s trestným konaním (z odpisu registra trestov vyplýva u neho cca 20 záznamov) musel vedieť z pohľadu vykonávaných dôkazov, že pokiaľ mal vedomosť, že skutok mala spáchať iná osoba, hoci nevedel jej meno a priezvisko a mal ju poznať len pod prezývkou, tak bolo nutným, aby to pri výsluchu uviedol a pokiaľ to neurobil, resp. to uviedol až po vyše štyroch mesiacoch potom, ako bol opakovane neprávoplatne uznaný vinným (trestným rozkazom a prvým rozsudkom vydaným v tejto veci), nie je odvoditeľný iný rozumný a logický dôvod ako ten, ktorý uviedol prvostupňový súd v napadnutom

rozsudku s poukazom, že k prvotnému oznámeniu svedka F. P., že spáchal skutok, došlo v tom čase, kedy boli s obžalovaným umiestnení v rovnakom ústave na výkon väzby, kde muselo dôjsť k nejakej dohode medzi nimi, z ktorej mal mať obžalovaný profit, že nebude odsúdený a svedok P. tiež nejaký profit, o ktorom vedia len oni dvaja. Tento svoj vecne správny úsudok prvostupňový súd oprel o konkrétne skutočnosti a vykonané dôkazy opísané v napadnutom rozsudku na strane 5 a 6 odôvodnenia a odvolací súd musí uviesť, že jeho závery sú logické a majú svoj podklad v dokazovaní, pričom odvolací súd poukazuje okrem už uvedeného aj na tú časť výpovede svedka K. B. na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že v blízkosti nebola okrem obžalovaného iná osoba a vylúčil, že by mohlo dôjsť k zámene osoby páchatel'a, ktorým bol obžalovaný s tým, že svedka F. P., ktorý bol prítomný na hlavnom pojednávaní, nepozná a nevidel ho vtedy v reštaurácii.

Tiež obžalovaného zdôvodnenie priznania k spáchaniu skutku pred prvostupňovým súdom (že chcel dosiahnuť prepustenie na slobodu, aby svedka P. vyhľadal, aby tento uviedol vec na správnu mieru) má charakter prostoduchý až detinský, keďže v prípade, že sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku, musel predpokladať, že bude vzhľadom na vykonané dôkazy a okolnosti, za ktorých bol zadržaný, uznaný vinným a v prípade právoplatnosti veci by už výpoveď inej osoby o spáchaní skutku bola z pohľadu tohto konania irelevantná, resp. v prípade, že by sa vec nestala právoplatnou, obžalovaný vedel, že bol zároveň podaný návrh na jeho vzatie do väzby a mohol predvídať, že vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť je veľká pravdepodobnosť jeho vzatia do preventívnej väzby, teda opäť by nemal možnosť F. P. vyhľadať, ibaže by sa obžalovaný nevysvetliteľným spôsobom prorocky domnieval, že ho „vyhľadá“ práve v ústave na výkon väzby, čo je naozaj už skôr príbeh s prvkami sci-fi.

Obžalovaný so záverom prvostupňového súdu a s jeho odôvodnením o účelovosti výpovede obžalovaného a výpovede svedka P. nemusí súhlasiť, ale to neznamená, že tento jeho názor musí prevziať aj odvolací súd. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie jasne, určito a zrozumiteľne zdôvodnil a preto tvrdenie obžalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nelogické, postavené na subjektívizme, obsahovo nedostatočné, absurdné a pod., resp. že rozsudok je arbitrárny, je len nedôvodným tvrdením obžalovaného v odvolaní.

Aj ostatné odvolacie námietky obžalovaného, ku ktorým sa nevyjadril už vyššie, odvolací súd vyhodnotil za nedôvodné. Pokiaľ prvostupňový súd uviedol v napadnutom rozsudku, že obžalovaný uvádzal verziu o spáchaní skutku svedkom P. až v čase, kedy nebolo možné túto skutočnosť overiť zabezpečením kamerového záznamu z predmetnej reštaurácie, tak prvostupňový súd len uviedol objektívnu skutočnosť, že taký kamerový záznam, aj keby bol k dispozícii (zo spisu vyplýva, že priestor v samotnej reštaurácii snímaný kamerou nebol, č.l. 72), sa podľa vtedajšej zákonnej úpravy uchovával len 15 dní a nie mesiace, avšak to neznamená, že obžalovaný nemohol uvádzať akékoľvek skutočnosti na svoju obhajobu a nemá to priamy súvis s právom obvinenej osoby neinkriminovať sám seba, ako to nesprávne interpretoval obžalovaný v odvolaní, keďže v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného a ani v súdnom konaní nevyužil svoje právo vypovedať.

Z napadnutého rozsudku nevyplýva a už vôbec v ňom nie je uvedené, že by bolo prípustné vydať odsudzujúci rozsudok na nedostatočne preukázaných faktoch, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosť a pripúšťať viaceré skutkové zistenia ako to nedôvodne tvrdí obžalovaný v odvolaní a tomuto jeho tvrdeniu prejednávaná vec ani nezodpovedá.

To, že si mal F. P. pamätať svedka B., vyplýva iba z jeho vyjadrenia na začiatku jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, že si ho matne pamätá, pričom že išlo o svedka Beera sa mohol dozvedieť už v úvode hlavného pojednávania, kedy bola zisťovaná prítomnosť predvolaných osôb na hlavnom pojednávaní (to, že boli svedkovia B. a P. spolu v pojednávacej miestnosti v úvode pojednávania vyplýva aj z výpovede svedka B.).

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol konkrétne skutočnosti, na základe ktorých vyhodnotil svedeckú výpoveď F. P. za nepravdivú a nešlo iba o nesprávne uvedenie farby stolov v reštaurácii svedkom P. a jeho neznalosť farby kabáta poškodeného ako sa uvádza v odvolaní.

II. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr.zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr.zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr.zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3 a ods. 4 Tr.zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 3 Tr.zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 212 ods. 3 Tr.zák. je 6 mesiacov až 3 roky), t. j. ide o prečin (§ 10 ods. 1 písm. b/ Tr.zák.). Teda v prípade spáchania uvedeného trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na § 34 ods. 6 Tr.zák. (za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody), že súd nemusí povinne ukladať trest odňatia slobody (či už vo forme podmienenečného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný), ale môže uložiť iný druh trestu. Prvostupňový súd uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Odvolací súd ohľadom osoby obžalovaného zo spisu zistil, že obžalovaný je slobodný, pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie uvádzal, že v roku 2017 sa mu narodila dcéra, je nezamestnaný s tým, že pracuje brigádne, doteraz bol opakovane odsúdený a je recidivujúcou osobou v oblasti majetkovej trestnej činnosti (od roku 2015 odsúdený cca 10 krát pre majetkovú trestnú činnosť), a to aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, pričom z odpisu registra trestov vyplýva, že naposledy mal vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody v mesiaci november roku 2015 uložený aj za prečin krádeže.

Odvolací súd po posúdení uvedených skutočností dospel k záveru, že v prejednávanej veci z pohľadu druhu trestu zodpovedá účelu trestu práve uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, keďže vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a jeho nápravu je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný. Hoci obžalovaný spáchal prečin, vzhľadom na predošlé opakované odsúdenia obžalovaného za úmyselnú trestnú činnosť vrátane majetkovej na nepodmienečné tresty odňatia slobody (z čoho treba odvodiť, že výkony týchto trestov nemali na osobu obžalovaného potrebný prevýchovný účinok), nebolo možné obžalovanému uložiť iný druh trestu ako nepodmienečný trest odňatia slobody, resp. uloženie trestu nespojeného s odňatím slobody, by bolo v rozpore s účelom trestu.

Odvolací súd z pohľadu výmery uloženého trestu odňatia slobody uvádza, že v napadnutom rozsudku prvostupňový súd u obžalovaného správne posúdil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Pri nezistených poľahčujúcich okolností u obžalovaného a zistenej jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr.zák. (bol už za trestný čin odsúdený vzhľadom na opakované odsúdenia v minulosti pre majetkovú trestnú činnosť odhladnuc od odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 3T/7/2015 zo dňa 26.4.2016) bol obžalovanému ukladajú trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe podľa § 38 ods. 4 Tr.zák. spôsobom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr.zák., teda zvýšením dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody (6 mesiacov až 3 roky) o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Obžalovanému bol teda ukladajú trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 16 mesiacov až 3 roky. Uložený nepodmienečný trest odňatia slobody pri strede upravenej trestnej sadzby vo výmere 2 roky je v súlade so zákonom, vecne správny a zodpovedá účelu trestu, je primeraný a spravodlivý a odvolací súd nezistil žiadne také podstatné skutočnosti, ktoré by viedli k nutnosti jeho zmeny.

K výroku o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia odvolací súd uvádza, že aj tento výrok je v súlade so zákonom, keďže zo spisu vyplýva, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu (z odpisu registra trestov vyplýva vykonaný trest odňatia slobody za prečin krádeže a iné v roku 2015).

Na základe uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie ako nedôvodné a zamietol ho.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.